

Zbiór
praw konstytucyjnych
i
administracyjnych.

Prawo skarbowe
i
— podatkowe —

~~148352.3~~
~~II~~

X-81100
1419

1419
I
uzup. 3

1419
I
uzup. 3

Zbiór

praw konstytucyjnych i administracyjnych Województwa Śląskiego.

Prawo skarbowe i podatkowe

III. Uzupełnienie.

Ustawy walutowe (B)

Zestawił

Dr. Włodzimierz Dąbrowski

Dodatek Nr. 16 do „Gazety Urzędowej Województwa Śląskiego“
1923

Tłoczono w Drukarni Wojewódzkiej w Katowicach.

1782-1783

1782

1782-1783

1782-1783

1782-1783

1782-1783

Rozdział I.

6% złote bony skarbowe

i

ustalenia ceny emisyjnej.

Patrz:

¹⁾ Ustawa z dnia 22. marca 1923 w przedmiocie wypuszczenia 6% złotych bonów skarbowych (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 215) . . Zbiór praw Dod. Nr. 7, str. 29.

²⁾ Rozp. Min. Skarbu z 30. marca 1923 r. o wypuszczeniu Serji I A (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 227) Zbiór praw Dod. Nr. 7, str. 31.

1.

Rozporządzenie

MINISTRA SKARBU

z dnia 15. maja 1923 r.

o wypuszczaniu Serji I C 6% złotych bonów skarbowych.

Na podstawie ustawy z dnia 22. marca 1923 r. w przedmiocie wypuszczenia 6% złotych bonów skarbowych (Dz. Ust. R. P. Nr. 33, poz. 215), zarządza się, co następuje:

§ 1. Z dniem 15. maja 1923 r. zostają wypuszczone 6% złote bony skarbowe Serji I C w odcinkach po 10 i 100 złotych, z terminem płatności w dniu 15. listopada 1923 r., na ogólną sumę 15 000 000 złotych.

§ 2. Sprzedaż 6% złotych bonów skarbowych Serji I C odbywać się będzie za gotówkę i za obligacje 5% długu i krótkoterminowej pożyczki Odrodzenia 1920 r., przyczem obligacje te będą liczone według ceny nominalnej, z doliczeniem wartości bieżącego kuponu.

§ 3. Sprzedaży za gotówkę na rachunek Skarbu Państwa dokonywać będzie Centralna Kasa Państwowa, kasy skarbowe, oddziały P. K. K. P., oraz Pocztowa Kasa Oszczędności i jej oddziały,

jak również inne instytucje państwowe, publiczne i prywatne, upoważnione do tego przez Ministra Skarbu.

Do przeprowadzenia sprzedaży 6% złotych bonów skarbowych Serji I C za obligacje 5% długo i krótkoterminowej pożyczki Odrodzenia 1920 r. upoważniona jest jedynie P. K. K. P. i jej oddziały.

§ 4. Cena emisyjna 6% złotych bonów skarbowych Serji I C będzie ogłaszana przez Ministra Skarbu w gazecie rządowej.

§ 5. 6% złote bony skarbowe Serji I C będą przyjmowane przed terminem płatności przy uiszczaniu podatków po najwyższej cenie emisyjnej, ustalonej dla Serji I C, od dnia 15. maja 1923 r. do dnia wypłaty.

§ 6. 6% złote bony skarbowe Serji I C będą spłacalne w myśl art. 5. ustawy z dnia 22. marca 1923 r. (Dz. Ust. Nr. 33, poz. 215), od dnia 15. listopada 1923 r. do dnia 15. maja 1924 r. włącznie przez Centralną Kasę Państwową, oddziały P. K. K. P., oraz ewentualnie inne instytucje państwowe, publiczne i prywatne, upoważnione przez Ministra Skarbu, poczynając zaś od dnia 16. maja 1924 r. do dnia 15. listopada 1933 r. jedynie przez Centralną Kasę Państwową.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 15. maja 1923 r.

Minister Skarbu: (—) **W. Grabski.**

Monitor Nr. 108 z 15. V. 1923 r.)

2.

(Monitor Polski z dnia 7. maja 1923 r. Nr. 103. poz. 113).

Obwieszczenie

MINISTRA SKARBU

z dnia 30. kwietnia 1923 r.

**w przedmiocie ustalenia ceny emisyjnej 6% złotych bonów
skarbowych Serji I A i I B.**

Na podstawie ustawy z dnia 22. marca 1923 roku w przedmiocie wypuszczenia 6% złotych bonów skarbowych (Dz. Ust. Rz. P. Nr. 33, poz. 215) oraz rozporządzeń Ministra Skarbu z dnia 30. marca 1923 r. (Dz. Ust. Rz. P. Nr. 34, poz. 227) i z dnia 30. kwietnia 1923 r. („Monitor Polski“ Nr. 97, poz. 109) ustanawiam cenę emisyjną 6% złotych bonów skarbowych Serji I. A. i I. B. na mkp. 8 000,— za 1 złoty.

Ustalona niniejszem obwieszczeniem cena emisyjna obowiązuje z dniem 1. maja 1923 roku.

Minister Skarbu:

w. z. (—) B. Markowski,
Podsekretarz Stanu.

3.

Obwieszczenie

MINISTRA SKARBU

z dnia 15. maja 1923 r.

**w przedmiocie ustalenia ceny emisyjnej 6% złotych bonów
skarbowych Serji I C.**

Na podstawie ustawy z dnia 22. marca 1923 r. w przedmiocie wypuszczenia 6% złotych bonów skarbowych (Dz. Ust. R. P. Nr. 33, poz. 215), oraz rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 15. maja 1923 r. o wypuszczeniu Serji I C 6% złotych bonów skarbowych („Monitor Polski“ Nr. 108, poz. 117), ustanawiam cenę emisyjną 6% złotych bonów skarbowych Serji I C na mkp. 8 000 za 1 złoty.

Ustalona niniejszem obwieszczeniem cena emisyjna obowiązuje z dniem 15. maja 1923 r.

Minister Skarbu: (—) Grabski.

(Monitor Nr. 108; z 15. V. 1923 r.)

4.

Obwieszczenie

MINISTRA SKARBU

z dnia 30. maja 1923 r.

**w przedmiocie ustalenia ceny emisyjnej 6% złotych bonów
skarbowych Serji I A, I B i I C.**

Na podstawie ustawy z dnia 22. marca 1923 r. w przedmiocie wypuszczenia 6% złotych bonów skarbowych (Dz. Ust. R. P. Nr. 33, poz. 215), oraz rozporządzeń Ministra Skarbu z dnia 30. marca 1923 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 34, poz. 227), 30. kwietnia 1923 r. („Monitor Polski“ Nr. 97), oraz z dnia 15. maja 1923 r. („Monitor Polski“ Nr. 108), ustanawiam cenę emisyjną 6% złotych bonów skarbowych Serji I A, I B i I C na 1 000 mkp. za 1 złoty.

Ustalona niniejszem obwieszczeniem cena emisyjna obowiązuje z dniem 1. czerwca 1923 r.

Minister Skarbu: (—) Grabski.
(Monitor Polski Nr. 120 z 30. V. 1923).

5.

Obwieszczenie

MINISTRA SKARBU

z dnia 6. czerwca 1923 r.

**w przedmiocie ustalenia ceny emisyjnej 6% złotych bonów
skarbowych Serji I A, I B i I C.**

Na podstawie ustawy z dnia 22. marca 1923 roku w przedmiocie wypuszczenia 6% złotych bonów skarbowych (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 215) oraz rozporządzeń Ministra Skarbu z dnia 30. marca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 227), 30. kwietnia 1923 r. („Monitor Polski“ Nr. 97) oraz z dnia 15. maja 1923 r. („Monitor Polski“ Nr. 108) ustanawiam cenę emisyjną 6% złotych bonów skarbowych Serji I A, I B i I C na 9 500 mkp. za 1 złoty.

Ustalona niniejszem obwieszczeniem cena emisyjna obowiązuje z dniem 7. czerwca 1923 r.

Minister Skarbu: (—) Grabski.
(Monitor P. Nr. 125 z 6. VI. 1923).

6.

Obwieszczenie

MINISTRA SKARBU

z dnia 8. czerwca 1923 roku

**w przedmiocie ustalenia ceny emisyjnej 6% złotych bonów
skarbowych Serji I A, I B i I C.**

Na podstawie ustawy z dnia 22. marca 1923 roku w przedmiocie wypuszczenia 6% złotych bonów skarbowych (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 215) oraz rozporządzeń Ministra Skarbu z dnia 30. marca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 227), 30. kwietnia 1923 r. („Monitor Polski“ Nr. 97) oraz z dnia 15. maja 1923 r. („Monitor Polski“ Nr. 108) ustanawiam cenę emisyjną 6% złotych bonów skarbowych Serji I A, I B i I C na 10 500 młp. za 1 złp.

Ustalona niniejszem obwieszczeniem cena emisyjna obowiązuje z dniem 9. czerwca 1923 roku.

Minister Skarbu: (—) Grabski.

(Monitor Polski Nr. 128 z 9. VI. 1923).

7.

Obwieszczenie

MINISTRA SKARBU

z dnia 9. czerwca 1923 r.

w przedmiocie ustalenia ceny emisyjnej 6% złotych bonów skarbowych Serji I A, I B i I C.

Na podstawie ustawy z dnia 22. marca 1923 roku w przedmiocie wypuszczenia 6% złotych bonów skarbowych (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 215) oraz rozporządzeń Ministra Skarbu z dnia 30. marca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 227), 30. kwietnia 1923 r. („Monitor Polski“ Nr. 97) oraz z dnia 15. maja 1923 r. („Monitor Polski“ Nr. 108) ustanawiam cenę emisyjną 6% złotych bonów skarbowych Serji I A, I B i I C na 12.000 mk. za 1 złp.

Ustalona niniejszem obwieszczeniem cena emisyjna obowiązuje z dniem 11. czerwca 1923 r.

Minister Skarbu: (—) Grabski.

(Monitor Polski Nr. 129 z 11. VI. 1923).

8.

Obwieszczenie

MINISTRA SKARBU

z dnia 12. czerwca 1923 r.

o powiększeniu sumy emisji Serji I A, oraz o wypuszczeniu Serji I D 6% złotych bonów skarbowych.

Na podstawie ustawy z dnia 22. marca 1923 r. w przedmiocie wypuszczenia 6% złotych bonów skarbowych (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 215), zarządza się co następuje:

§ 1. Sumę emisji Serji I A 6% złotych bonów skarbowych, ustaloną w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 30. marca 1923

roku o wypuszczeniu Serji I A 6% złotych bonów skarbowych (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 227) na 10 000 000 złotych podwyższa się do 10 800 000 złotych.

§ 2. Z dniem 15. czerwca 1923 r. zostaje wypuszczona Serja I D 6% złotych bonów skarbowych w odcinkach po 10 złotych i 100 złotych z terminem płatności w dniu 15. grudnia 1923 r. na ogólną sumę 14 200 000 złotych.

§ 3. Sprzedaż 6% złotych bonów skarbowych Serji I D odbywać się będzie za gotówkę i za obligacje 5% długo- i krótkoterminowej pożyczki Odrodzenia 1920 roku, przyczem obligacje te będą liczone według ceny nominalnej, z doliczeniem wartości bieżącego kuponu.

§ 4. Sprzedaży za gotówkę na rachunek Skarbu Państwa dokonywać będzie Centralna Kasa Państwowa, kasy skarbowe, oddziały Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej, oraz Pocztaowa Kasa Oszczędności i jej oddziały, jak również inne instytucje państwowe, publiczne i prywatne, uprawnione do tego przez Ministra Skarbu.

Do przeprowadzenia sprzedaży 6% złotych bonów skarbowych Serji I D za obligacje 5% długo- i krótkoterminowej pożyczki Odrodzenia 1920 r. upoważnione są jedynie oddziały Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej.

§ 5. Cena emisyjna 6% złotych bonów skarbowych Serji I D będzie ogłoszona przez Ministra Skarbu w gazecie rządowej.

§ 6. 6% złote bony skarbowe Serji I D będą przyjmowane przed terminem płatności przy uiszczaniu podatków po najwyższej cenie emisyjnej, ustalonej dla Serji I D, od dnia 15. czerwca 1923 roku do dnia wypłaty.

§ 7. 6% złote bony skarbowe Serji I D będą spłacane w myśl art. 15. ustawy z dnia 22. marca 1923 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 33, poz. 215) od dnia 15. grudnia 1923 r. do dnia 14. czerwca 1924 r. włącznie przez Centralną Kasę Państwową, oddziały Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej, oraz ewentualnie inne instytucje państwowe, publiczne i prywatne, upoważnione przez Ministra Skarbu; poczynając zaś od dnia 15. czerwca 1924 r. do dnia 15. grudnia 1933 r. jedynie przez Centralną Kasę Państwową.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 15. czerwca 1923 roku.

Minister Skarbu: (—) Grabski.

(Monitor Polski Nr. 132 z 14. VI. 1923).

9.

Obwieszczenie

MINISTRA SKARBU

z dnia 14. czerwca 1923 r.

w przedmiocie ustalenia ceny emisyjnej 6% złotych bonów skarbowych Serji I A, I B, I C i I D.

Na podstawie ustawy z dnia 22. marca 1923 roku w przedmiocie wypuszczenia 6% złotych bonów skarbowych (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 215) oraz rozporządzeń Ministra Skarbu z dnia 30. marca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 227), 30. kwietnia 1923 r. („Monitor Polski“ Nr. 97), z dnia 15. maja 1923 r. („Monitor Polski“ Nr. 108), oraz z dnia 12. czerwca 1923 r. („Monitor Polski“ Nr. 132, poz. 155) ustanawiam cenę emisyjną 6% złotych bonów skarbowych Serji I A, I B, I C i I D na 13 500 mkp. za 1 złp.

Ustalona niniejszem obwieszczeniem cena emisyjna obowiązuje z dniem 15. czerwca 1923 r.

Minister Skarbu: (—) Grabski.

(Monitor Polski Nr. 132 z 14. VI. 1923).

10.

Obwieszczenie

MINISTRA SKARBU

z dnia 15. czerwca 1923 roku

w przedmiocie ustalenia ceny emisyjnej 6% złotych bonów skarbowych Serji I A, I B I C i I D.

Na podstawie ustawy z dnia 22. marca 1923 roku w przedmiocie wypuszczenia 6% złotych bonów skarbowych (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 215) oraz rozporządzeń Ministra Skarbu z dnia 30. marca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 227), 30. kwietnia 1923 r. („Monitor Polski“ Nr. 97), z dnia 15. maja 1923 r., („Monitor Polski“ Nr. 106) oraz z dnia 13. czerwca 1923 r. („Monitor Polski“ Nr. 132) ustanawiam cenę emisyjną 6% złotych bonów skarbowych Serji I A, I B, I C i I D na mkp. 15 000 za 1 złp.

Ustalona niniejszem obwieszczeniem cena emisyjna obowiązuje z dniem 16. czerwca 1923 r.

Minister Skarbu: (—) Grabski.

(Monitor Polski Nr. 134 z dnia 16. VI. 1923 r.)

11.

Obwieszczenie

MINISTRA SKARBU

z dnia 16. czerwca 1923 r.

**w przedmiocie ustalenia ceny emisyjnej 6% złotych bonów
skarbowych Serji I A, I B, I C i I D.**

Na podstawie ustawy z dnia 22. marca 1923 roku w przedmiocie wypuszczenia 6% złotych bonów skarbowych (Dz. U. R. P. Nr. 33, p. 215) oraz rozporządzenia Min. Skarbu z 30. kwietnia 23, („Monitor Polski“ Nr. 97), z dnia 15. maja 1923 r. („Monitor Polski“ Nr. 106) z dnia 13. czerwca 1923 r. („Monitor Polski“ Nr. 132) oraz z dnia 15. czerwca 1923 r. („Monitor Polski“ Nr. 134) ustanawiam cenę emisyjną 6% złotych bonów skarbowych Serji I A, I B, I C i I D na mkp. **17 500** za 1 złoty.

Ustalona niniejszem obwieszczeniem cena emisyjna obowiązuje z dniem **18. czerwca 1923 r.**

Minister Skarbu: (—) **Grabski.**

(Monitor Polski Nr. 135 z dnia 18. czerwca 1923 r.)

12.

Obwieszczenie

MINISTRA SKARBU

z dnia 18. czerwca 1923 r.

**w przedmiocie ustalenia ceny emisyjnej 6% złotych bonów
skarbowych Serji I A, I B, I C i I D.**

Na podstawie ustawy z dnia 22. marca 1923 r. w przedmiocie wypuszczenia 6% złotych bonów skarbowych (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 215) oraz rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 30. kwietnia 1923 r. („Monitor Polski“ Nr. 97) z dnia 15. maja 1923 r. („Monitor Polski“ Nr. 106, z dnia 13. czerwca 1923 r. („Monitor Polski“ Nr. 132), oraz z dnia 15. czerwca 1923 r. („Monitor Polski“ Nr. 134), ustanawiam cenę emisyjną 6% złotych bonów skarbowych Serji I A, I B, I C i I D na mkp. **20 000** za 1 złoty.

Ustalona niniejszem obwieszczeniem cena emisyjna obowiązuje z dniem **19. czerwca 1923 roku.**

Minister Skarbu: (—) **Grabski.**

(Monitor Polski Nr. 136 z 19. VI. 1923 r.)

Obwieszczenie

MINISTRA SKARBU

z dnia 22. czerwca 1923 r.

w przedmiocie ustalenia ceny emisyjnej 6% złotych bonów skarbowych Serji I A, I B, I C i I D.

Na podstawie ustawy z dnia 22. marca 1923 r. w przedmiocie wypuszczenia 6% złotych bonów skarbowych (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 215) oraz rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 30. kwietnia 1923 r. („Monitor Polski“ Nr. 97), z dnia 15. maja 1923 r., („Monitor Polski“ Nr. 108), z dnia 13. czerwca 1923 r., („Monitor Polski“ Nr. 132), oraz z dnia 15. czerwca 1923 r., („Monitor Polski“ Nr. 134), ustanawiam cenę emisyjną 6% złotych bonów skarbowych Serji I A, I B, I C i I D na mkp. 17 000 za 1 złoty.

Ustalona niniejszem obwieszczeniem cena emisyjna obowiązuje z dniem 23. czerwca 1923 roku.

Minister Skarbu: (—) **Grabski.**

(Monitor Polski Nr. 140 z 23. VI. 1923 r.)

14.

(Dz. U. R. P. Nr. 50, poz. 355 z 14. V. 1923).

Obwieszczenie

MINISTRA SKARBU

z dnia 4. maja 1923 roku

o przyjmowaniu 6% złotych bonów skarbowych jako kaucji i wadium.

Na podstawie art. 8. ustawy z dnia 22. marca 1923 r. w przedmiocie wypuszczenia 6% złotych bonów skarbowych (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 215) zarządza się, co następuje:

§ 1. Wypuszczane na mocy ustawy z dnia 22. marca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 215) 6% złote bony skarbowe będą przyjmowane jako kaucje i wadia według wartości imiennej. Wartość imienna w złotych będzie przeliczana na marki polskie według ceny emisyjnej 6% złotych bonów skarbowych, obowiązującej w dniu złożenia kaucji lub wadium.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: (—) **Grabski.**

15.

(Dz. U. R. P. Nr. 55, poz. 392 z 30. V. 1923).

Rozporządzenie

MINISTRA SKARBU

z dnia 5. maja 1923 roku

w przedmiocie zaliczenia biletów skarbowych wypuszczonych na mocy ustawy z dnia 30. kwietnia 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 218) oraz 6% złotych bonów skarbowych, wypuszczanych na mocy ustawy z dnia 22. marca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 215), do tytułów na okaziciela nie podlegających działaniu ustawy z dnia 26. lipca 1919 r. o utraconych tytułach na okaziciela (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 406).

Na podstawie punktu 2. artykułu 2. ustawy z dnia 18. października 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 87, poz. 637), zmieniającej ustawę z dnia 26. lipca 1919 r. o utraconych tytułach na okaziciela (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 406) zarządza się co następuje:

§ 1.

Bilety skarbowe, wypuszczane na mocy ustawy z dnia 30. kwietnia 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 218) oraz 6% złote bony skarbowe wypuszczane na mocy ustawy z dnia 22. marca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 215) zalicza się do tytułów na okaziciela wypuszczanych przez Państwo, które nie podlegają działaniu ustawy z dnia 26. lipca 1919 r. o utraconych tytułach na okaziciela (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 406) zgodnie z punktem 2. art. 13 tejże ustawy w redakcji ustawy z dnia 18. października 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 87, poz. 637).

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze obowiązuje z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: Grabski.

16.

(Dz. U. R. P. Nr. 59, poz. 428 z 15. VI. 23.)

Rozporządzenie

Ministra Poczty i Telegrafów

z dnia 26. maja 1923 r.

w przedmiocie przyjmowania przez urzędy pocztowe wkładów oszczędnościowych Pocztowej Kasy Oszczędności opiewających na walutę złotą.

Na podstawie art. 5. ustawy z dnia 19. maja 1920 r. o Pocztowej Kasie Oszczędności (Dz. U. R. P. Nr. 48, poz. 297) zarządza się co następuje:

§ 1. Z dniem 16. czerwca 1923 r. rozpoczną urzędy pocztowe w miejscowościach, gdzie jest telegraf państwowy, przyjmowanie wpłat oszczędnościowych za pomocą książeczek wkładowych Pocztovej Kasy Oszczędności opiewających na walutę złotą i uskutecznianie wypłat z rachunków oszczędnościowych Pocztovej Kasy Oszczędności opiewających na walutę złotą.

§ 2. Wkłady i zwroty będą zapisywane w książeczkach wkładowych Pocztovej Kasy Oszczędności w walucie złotej, wpłaty zaś i wypłaty będą uskuteczniiane w markach polskich podług bieżącego kursu 6% bonów skarbowych, ustalanego przez Ministra Skarbu.

§ 3. Najniższa wkładka wynosi 1 złoty polski. Kwoty poniżej 1 złotego mogą być przejmowane tylko dla zaokrąglenia do całych złotych kwot powstałych z dopisania odsetek, lub przeliczania marek na złote.

Wypłaty doraźne wolno uskuteczniać tylko w całych złotych, przyczem przynajmniej 1 zł. musi pozostać na oszczędności.

§ 4. Najwyższą stawkę wpłat w jednym dniu za pomocą książeczki wkładowej Pocztovej Kasy Oszczędności ustala się na 100 (sto) złotych doraźnych, zaś wypłat w urzędach pocztowych na 10 (dziesięć) złotych.

Ogólna wysokość wkładek oszczędnościowych jest nieograniczona. Kwoty ponad 10 złotych tudzież całkowicie wycofane oszczędności nawet poniżej 10 złotych mogą być wypłacone w urzędach pocztowych tylko po uprzednim wypowiedzeniu w Pocztovej Kasie Oszczędności w Warszawie.

§ 5. Przekazy na wypłaty z rachunków oszczędnościowych Pocztovej Kasy Oszczędności w walucie złotej będą opiewać na marki, przyczem będzie wymieniona ilość złotych, jaką należy odpisać z książeczki.

§ 6. Właściciele oszczędności w markach mogą zażądać przeliczenia ich na walutę złotą. W tym celu winni oni przesłać do Pocztovej Kasy Oszczędności w Warszawie książeczkę wkładową z wypełnionym dowodem wypowiedzenia i poleceniem: „przeliczyć na złote“.

Książeczki wkładowe opiewające na złote będą doręczone za pośrednictwem urzędów pocztowych, przyczem będzie wymagane ponowne złożenie podpisu na pierwszej stronie książeczki i na karcie informacyjnej.

§ 7. Do czasu wprowadzenia w obieg waluty złotej jedna osoba może posiadać 2 książeczki wkładowe Pocztovej Kasy Oszczędności t. j. jedną na walutę markową i jedną na walutę złotą.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej z wyjątkiem Górnośląskiej części Województwa Śląskiego.

Kierownik Ministerstwa Poczt i Telegrafów:
Moszczyński.

Rozdział II.

Obrót pieniężny z krajami zagranicznymi oraz obrót obcemi walutami.

Patrz:

- 1) Ustawa z 2. III 1923 r. w przedmiocie udzielenia Ministrowi Skarbu upoważnienia do uregulowania i. t. d. (Dz. U. R. P. Nr. 25, poz. 154 (Zbiór praw dod. Nr. 9) str. 32
 - 2) Rozporządzenie Ministra Skarbu z 11. III. 1923 (wykonawcze) (Zbiór praw dod. Nr. 9) „ 35
 - 3) Obw. M. S. z 12 III. 1923 upraw. banki (Zb. p. d. Nr. 9) „ 39
 - 4) Obw. M. S. z I. V. 1923 upraw. banki (Zb. p. Nr. 9) „ 41
-

1.

Obwieszczenie

MINISTRA SKARBU

z dnia 25. maja 1923 r.

**w przedmiocie uprawnienia banków do tranzakcji walutami
i dewizami zagranicznymi.**

W uzupełnieniu obwieszczeń Ministra Skarbu z dnia 12. marca 1923 r., oraz z dnia 1. maja 1923 r., w przedmiocie uprawnienia banków do tranzakcji walutami i dewizami zagranicznymi („Monitor Polski“ 1923 r., Nr. Nr. 58 i 103) podaje się niniejszem do wiadomości, że do liczby wymienionych w powołanych obwieszczeniach miast, w których zakład główny i jeden oddział banku dewizowego

mogą korzystać z pełnych praw dewizowych, zostały zaliczone dodatkowo następujące miasta:

Wejherowo.

Tczew.

Krosno.

Minister Skarbu: (—) **Grabski.**

(Monitor Polski Nr. 120; z 30. V. 23.)

2.

(Dz. U, R. P. Nr. 62, poz. 459 z 23. VI. 23.)

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

Ustawa

z dnia 23. czerwca 1923 r.

zmieniająca niektóre przepisy ustawy z dnia 2. marca 1923 r. w przedmiocie udzielenia Ministrowi Skarbu upoważnienia do regulowania w drodze rozporządzeń obrotu pieniężnego z krajami zagranicznymi oraz obrotu obcemi walutami (Dz. U. R. P. Nr. 25; poz. 154).

Art. 1.

Ustawa z dnia 2. marca 1923 r. w przedmiocie udzielenia Ministrowi Skarbu upoważnienia do regulowania w drodze rozporządzeń obrotu pieniężnego z krajami zagranicznymi oraz obrotu obcemi walutami (Dz. U. R. P. Nr. 25, poz. 154) ulega następującym zmianom:

1. Ustęp pierwszy art. 4. otrzymuje brzmienie następujące:

„Osoby, wykraczające przeciw postanowieniom, zawartym w rozporządzeniach Ministra Skarbu, wydanych na podstawie niniejszej ustawy, ulegają karze za występki:

a) na obszarze mocy obowiązującej austriackiej powszechnej ustawy karnej z roku 1852 — aresztu ścisłego do 5 lat i grzywny do 100,000.000 mkp.,

b) na reszcie obszaru Rzeczypospolitej Polskiej — więzienia do lat 5 i grzywny do 100,000.000 mkp.

2. Art. 8, l. 3. otrzymuje brzmienie następujące:

„3) w górnośląskiej części Województwa Śląskiego sąd nie może odmówić wnioskowi o wyznaczenie terminu do rozprawy głównej“.

Art. 2.

Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrom Skarbu i Sprawiedliwości.

Art. 3.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: **S. Wojciechowski.**

Prezes Rady Ministrów: **Witos.**

Minister Skarbu: **W. Grabski.**

Minister Sprawiedliwości: **St. Nowodworski.**

3.

(Dz. U. R. P. Nr. 62, poz. 465 z 23. VI. 23.)

Rozporządzenie

**Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu
oraz Sprawiedliwości**

z dnia 21. czerwca 1923 r.

**o wprowadzeniu przymusu inkasowania należności zagranicznych
za wywiezione towary za pośrednictwem Polskiej Krajowej Kasy
Pożyczkowej.**

Na podstawie ustawy z dnia 2. marca 1923 r. w przedmiocie udzielenia Ministrowi Skarbu upoważnienia do regulowania w drodze rozporządzeń obrotu pieniężnego z krajami zagranicznymi oraz obrotu obcemi walutami (Dz. U. R. P. Nr. 25, poz. 154) zarządza się co następuje:

§ 1.

Inkasowanie całkowitych należności za wywożone z Polski w celach handlowych towary, bez względu na to, czy transport ich odbywa się koleją, statkiem, czy drogą kołową, dozwolone jest tylko za pośrednictwem Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej, lub banków, którym rzeczona instytucja w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu powierzy czynności zastępcze. Zarządzenie powyższe odnosi się do wszelkich towarów, niezależnie od tego, czy wywóz ich przez linię celną Rzeczypospolitej Polskiej jest zabroniony, lub nie, na podstawie ustawy z dnia 15. lipca 1920 r. o obrocie towarowym z zagranicą (Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 527). Obowiązki temu nie podlegają jedynie towary, wywożone w bagażu ręcznym.

§ 2.

Polska Krajowa Kasa Pożyczkowa, względnie banki zastępcze, waluty obce, wpływające z eksportu, będą trzymały na rachunkach walutowych. Rachunki powyższe, bez względu na rodzaj waluty, pozostają nienaruszalną własnością eksporterów, którzy mogą nimi dysponować na zasadach, określonych przez rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 11. marca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 156). Natomiast sprzedaż waluty, pochodzącej z eksportu, dozwolona jest tylko na jednej z giełd krajowych za pośrednictwem banku zastępczego, w którym dany rachunek jest prowadzony. Powyższe nie odnosi się do waluty, która ma być sprzedaną Polskiej Krajowej Kasie Pożyczkowej na zasadzie przepisów dla towarów, zakazanych do wywozu, albo na zasadzie specjalnej umowy między eksporterami i rządem.

§ 3.

Banki zastępcze mają obowiązek trzymać stale na rachunku walutowym własnym w Polskiej Krajowej Kasie Pożyczkowej nie mniej niż 60% każdorazowego zapasu walut obcych, posiadanych przez nie na rachunkach walutowych eksporterów.

§ 4.

Przekroczenie powyższych przepisów pociąga kary i konfiskaty, przewidziane w ustawie z dnia 2. marca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 25, poz. 154).

§ 5.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1. lipca 1923 roku.

Minister Skarbu: **W. Grabski.**

Minister Przemysłu i Handlu: **W. Kucharski.**

Minister Sprawiedliwości: **St. Nowodworski.**

4.

Instrukcja

do rozporządzenia Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu oraz Sprawiedliwości z dnia 21. czerwca 1923 o wprowadzeniu przymusu inkasowania należności zagranicznych za wywiezione towary za pośrednictwem Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej (Dz. U. R. P. Nr. 62, poz. 465).

1. Polska Krajowa Kasa Pożyczkowa, względnie banki zastępcze, mają czuwać nad tem, aby powierzone do inkasa należno-

ści obejmowały również wszelkiego rodzaju zaliczki za wywożone lub mające być wywiezionymi towary.

2. Obowiązek inkasowania walut, osiąganych z eksportu, za pośrednictwem Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej lub jednego z banków zastępczych, ciąży na wszystkich firmach, instytucjach i osobach bez względu na ich miejsce zamieszkania w kraju lub zagranicą.

3. Pozostałości walutowe lub należności za towary z Polski wywiezione między 1. stycznia a 30. czerwca 1923 r. mają być przekazane, względnie oddane do inkasa, Polskiej Krajowej Kasie Pożyczkowej, lub jednemu z banków zastępczych.

4. Wysokość prowizji, pobieranej przez banki zastępcze, za czynności, związane z inkasowaniem waluty, wpływającej z eksportu, nie może przekraczać 1 promille.

5. Banki zastępcze trzymają waluty obce, wpływające z eksportu, na rachunkach bieżących z eksporterów nie dłużej, niż miesiąc od daty wpływu. Po upływie miesiąca, o ile właściciel rachunku nie decyduje się na sprzedaż waluty w drodze, przewidzianej w § 2. Rozporządzenia, bank zastępczy obowiązany jest przelać walutę z rachunku bieżącego na rachunek terminowy, przyczem warunki ustala bank z właścicielem rachunku, uwzględniając jego potrzeby gospodarcze i zabezpieczając rynek pieniężny przed nieuzasadnioną tezauryzacją.

6. Banki zastępcze trzymają przewidziane w § 3. Rozporządzenia 60% walut na własnym rachunku bieżącym w Polskiej Krajowej Kasie Pożyczkowej.

7. Eksporter, chcąc przystąpić do wywozu towarów z Polski, obowiązany jest zaopatrzyć się w Polskiej Krajowej Kasie Pożyczkowej, lub dowolnie wybranym banku zastępczym, w „zaświadczenie walutowe“, wystawiane w 3 egzemplarzach, z których jeden bank bezpośrednio przesyła do Ministerstwa Skarbu. Zaświadczenie takie, wystawione na blankiecie Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej, względnie banku zastępczego, podpisane przez osoby kierownicze i opatrzone pieczęcią, musi zawierać stwierdzenie, że:

- a) eksporter upoważnił bank do zainkasowania waluty, należnej za wywożony towar:
- b) o ile towar będzie wysyłany bez uprzedniego kontraktu i przeznaczony do sprzedaży podczas transportu lub na składzie zagranicznym, bank stwierdza pod swoją odpowiedzialnością, że należności, które przypadną za wywożony towar, będą zainkasowane przez bank, wystawiający zaświadczenie walutowe, względnie do tego banku wpłynie należność na rachunek eksportera, otrzymującego zaświadczenie.

Niezależnie od wyżej wymienionych kwestij zaświadczenie walutowe musi zawierać ilość i rodzaj wywożonego towaru, jak również wysokość przypadającego z tego tytułu należności na walucie, ustalonej umową eksportera z kupcem zagranicznym.

8. Władza stacji kolejowej lub wodnej, na której odbywa się załadowanie towaru za granicę polityczną lub do stacji na tej granicy, nie ma prawa zezwolić na załadowanie bez przedstawienia zaświadczenia walutowego, przyczym władza ta nie wnika w jego treść, lecz tylko wizuje oba przedłożone jej egzemplarze.

9. Każdy transport, ładowany i przesyłany przez granicę polityczną państwa, wymaga osobnego zaświadczenia walutowego. Instrukcja w tej mierze dla urzędów celnych i kontroli skarbowej na granicy politycznej polsko-gdańskiej będzie ogłoszona dodatkowo.

10. Każdy eksporter winien obowiązkowo prowadzić osobną ksiązkę walut obcych.

(„Monitor Polski“ Nr. 142 z 26. VI. 1923).

5.

Instrukcja manipulacyjna

dla urzędów celnych i kontroli skarbowej.

Do rozporządzenia Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu oraz Sprawiedliwości z dnia 21. czerwca 1923 r. o wprowadzeniu przymusu inkasowania należności zagranicznych za wywiezione towary za pośrednictwem P. K. K. P. (Dz. U. R. P. Nr. 62, poz. 465).

1) Każdy towar wywożony z Polski wolno przepuszczać przez granicę celną (w kierunku do Gdańska przez granicę walutową polityczną) jedynie po przedstawieniu zaświadczenia walutowego.

2) Zaświadczenia walutowe będą dołączone do przesyłki w dwóch egzemplarzach.

3) Urzędy celne nie mają obowiązku wnikać w treść przedłożonego zaświadczenia. Urzędnik, odpowiadający przesyłkę, wyciska na obu egzemplarzach pieczęć urzędową, notuje dzień i pozycję rejestru wywozu i umieszcza swój podpis. Jeden egzemplarz dołącza Urząd do unikatku deklaracji wywozowej celem odesłania wraz z nią do Dyrekcji Cel w terminie przeznaczonym do przedkładania rejestrów, a drugi przesyła do Ministerstwa Skarbu Departamentu Kredytowego.

Kontrola Skarbowa na granicy walutowej (politycznej) polsko-gdańskiej postępuje w ten sam sposób z tą zmianą, że zamiast pozycji rejestru wywozu, którego nie prowadzi, wpisuje pozycje do specjalnego rejestru kontrolnego dla odebranych zaświadczeń walutowych i jeden dołącza do tego rejestru celem przedstawienia rejestru z zaświadczeniami z końcem każdego miesiąca Izbie Skarbowej w Grudziądzu.

4) Przy transportach koleją lub statkiem wizuje urząd kolejowy lub wody zaświadczenia walutowe już przy nadaniu towaru. Urzędy celne (kontrola skarbową) mogą przepuścić towar jedynie wówczas, jeżeli zaświadczenie walutowe posiada już wizę urzędu kolejowego lub wodnego.

5) Przy przysyłkach pocztowych zaświadczenie walutowe wizuje nadawczy urząd pocztowy. Urzędy pocztowo wymienne oddają oba zaawizowane zaświadczenia walutowe miejscowemu Urzędowi Celnemu, który je wpisuje do specjalnego rejestru dla przesyłek wywożonych pocztą i postępuje według postanowień p. 3.

6) We wszelkim innym sposobie wywozu (drogą kołową, aeroplanem) zaświadczenia wizuje bezpośrednio sam urząd celny.

7) Przesyłki towarów zakazanych do wywozu muszą mieć prócz zaświadczenia na prawo wywozu, również zaświadczenia walutowe.

8) Przesyłki tranzytowe wolne są od zaświadczeń walutowych, choćby pochodziły z tranzytu łamanego. Przy przekazywaniu przesyłek zagranicznych do wywozu z magazynu celnego lub składu tranzytowego (tranzyt łamany) ma urząd celny, przekazujący wyraźnie zaznaczyć zagraniczny charakter towaru.

9) Wolne od zaświadczeń walutowych są:

a) przesyłki wysyłane przez przedstawicielstwa państw obcych;

b) przesyłki urzędowe władz państwowych;

c) rzeczy podróżnych i rzeczy przesiedlenia;

d) przedmioty służące do opakowania i wozy meblowe;

e) wzory i próbki towarów;

f) przedmioty przenoszone przez granicę w małym ruchu granicznym;

g) towary zagraniczne przeznaczone po oczeniu do powrotnego wywozu zagranicę lub towary wysyłane w obrocie uszlachetniającym;

h) nadane do przewozu koleją lub statkiem najpóźniej w dniu 30. czerwca r. b., a występujące faktycznie zagranicę najpóźniej w dniu 7. lipca r. b.

Okólnik Nr. 3

generalnego delegata ministerjum skarbu do kontroli w zakresie obrotów dewizowych.

Podajemy najważniejsze przepisy.

Zakup walut.

Banki dewizowe i komisjonerzy dewizowi mają, jak dotychczas, prawo skupu gotówki i czeków w obcej walucie, lecz po kursie dziennym „płacono“ giełdy dnia poprzedniego. Banki nie potrzebują badać pochodzenia zakupionej gotówki i czeków.

Banki dewizowe mogą przejściowo zatrzymać skupywane waluty na pokrycie zakwalifikowanych przez Komisję Dewizową zapotrzebowań swych klientów, komisjonerzy dewizowi obowiązani są odstąpić nabyte waluty i dewizy w ciągu 24 godzin P. K. K. P. lub jednemu z banków dewizowych.

Sprzedaż walut.

Rozporządzeniem p. Ministra Skarbu ustanowioną została Komisja Dewizowa, zasiadająca codziennie w P. K. K. P. o godz. 1.

Banki dewizowe mają prawo przyjmować wszystkie uzasadnione zgłoszenia o zakup walut. Zapotrzebowania mogą być przedstawione do godz. 12 do lokalu Komisji Dewizowej (gmach P. K. K. P. pokój Nr. 19).

Przedstawione zgłoszenia winny być opatrzone usprawiedliwiającymi dowodami w oryginale.

Jednocześnie z przedłożeniem zapotrzebowań walutowych, banki winny przedłożyć Komisji Dewizowej stan swych zapasów walutowych, Komisja przy kwalifikowaniu zgłoszonych zapotrzebowań liczyć się będzie z zadeklarowanymi zapasami walutowymi banków.

Po decezji Komisji Dewizowej przedstawione być winny również zgłoszenia o zakup walut na paszporty i na utrzymanie zagranicą.

Przy sprzedaży walut banki winny stosować kurs poprzedniego dnia „żądano“ z dodaniem 1 proc. prowizji, przyczem minimum prowizji może wynosić 10 000 marek polskich.

Sprzedaż walut zagranicznych wzajemnie między bankami jest niedozwolona.

Zamiana jednych walut na drugie.

Banki mogą zamieniać jeden rodzaj walut zagranicznych na inne bez pozwolenia Komisji dewizowej, o ile zamiana jest usprawiedliwiona potrzebą klienta uwzględnioną przez Komisję Dewizową.

Sprzedaż marki polskiej zagranicę dopuszczalna jest jedynie za uprzednią zgodą Komisji Dewizowej.

Zakup walut obcych, zaofiarowanych przez korespondentów zagranicznych, może być dokonywany bez ograniczenia, pod warunkiem natychmiastowego odstąpienia ich P. K. K. P. na najbliższym zebraniu giełdowym.

Zamiana czeków na gotówkę i odwrotnie, oraz częściowe nabywanie dewiz dozwolone jest instytucjom dewizowym bez ograniczeń.

Rachunki zagraniczne.

Rachunki w bankach zagranicznych mogą posiadać banki dewizowe bez ograniczenia, komisjonerzy dewizowi zaś jedynie po uzyskaniu uprzedniej zgody generalnego delegata.

Banki niedewizowe i komisjonerzy dewizowi, którzy takiego pozwolenia nie otrzymają, obowiązani są rachunki w bankach zagranicznych zlikwidować do dnia 31. lipca r. b.

Wpłaty osób i firm zamieszkałych w kraju, na rachunki korespondentów banku, mających siedzibę zagranicą lub w Gdańsku, uzależniona się od pozwolenia Komisji Dewizowej, której winny być przedstawione dowody, jak przy zapotrzebowaniu walut zagranicznych.

Przelewy z rachunków zagranicznych na rachunki zagraniczne oraz wypłaty z tych rachunków mogą się odbywać bez ograniczenia. Bank dający zlecenie przelewu winien wskazać swojego zleceńiodawcę.

7.

Komunikat

MINISTRA SKARBU

Warszawa, 26. czerwca. Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości:

Sprzedaż walut i dewiz na mocy nowych zarządzeń odbywać się będzie pod kontrolą Komisji dewizowej.

Osoby lub firmy, potrzebujące walut lub dewiz na pokrycie swych zobowiązań wobec zagranicy, winny zgłaszać się do jednego

z byłych banków dewizowych i przedstawić wszystkie dowody usprawiedliwiające zgłoszenie o sprzedaż waluty obcej. Banki ze swej strony zgłoszenia te przedstawiają do decyzji Komisji dewizowej, która petycje albo odrzuca, albo kwalifikuje do wykonania, jednak wyłączenie z własnych zapasów walutowych banku, który zgłasza zapotrzebowanie klientów. Osoby pragnące nabyć waluty na paszport lub na utrzymanie zagranicą, winny również zwracać się do banków, które przedstawia odnośne zgłoszenia Komisji dewizowej.

Gdy osoba pragnąca wywieźć pewną sumę w obcej walucie na pokrycie zobowiązań handlowych lub na utrzymanie, walutę tę już posiada, to dla uzyskania odpowiedniego zezwolenia na wywóz winna zwrócić się do delegata ministerstwa skarbu dla spraw dewizowych (w Warszawie, Galeria Luksemburga od godz. 8½ do godz. 3-ciej.)

8.

(Dz. Ust. R. P. Nr. 63, poz. 485 z 27. VI. 23.)

Rozporządzenie

Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości
z dnia 23 czerwca 1923 r.

w przedmiocie regulowania obrotu dewizami i walutami zagranicznymi na obszarze górnośląskiej części Województwa Śląskiego.

W wykonaniu ustawy z 2. marca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 25, poz. 154) zmienionej ustawą z dnia 23. czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 62, poz. 459) i w myśl § 19 rozporządzenia Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości z dnia 11. marca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 156) zarządza się, co następuje:

§ 1.

Waluty zagraniczne i dewizy wolno posiadać jedynie tym osobom fizycznym i prawnym, które nabyły je albo bezpośrednio z zagranicy w sposób legalny, albo w kraju od instytucji, upoważnionych przez Ministra Skarbu do transakcji obcemi walutami.

§ 2.

Zakup w celu odsprzedaży walut zagranicznych i dewiz jako to: banknotów, czeków, przekazów, weksli, akredytyw i wszelkiego rodzaju pozostałości rachunkowych w walutach zagranicznych oraz

sprzedaż tychże, dozwolona jest wyłącznie instytucjom finansowym, którym Minister Skarbu udzieli zezwolenie na dokonywanie tych transakcji. Instytucje te otrzymują nazwę banków dewizowych. Prawo sprzedaży walut i dewiz może być ograniczone do pewnych oddziałów banków dewizowych.

§ 3.

Minister Skarbu w miarę potrzeby może udzielić innym instytucjom finansowym prawa zakupu walut zagranicznych i dewiz, lecz wyłącznie w celu odsprzedaży tychże bankom dewizowym. Instytucje takie otrzymują nazwę komisjonerów dewizowych.

§ 4.

Bankom dewizowym wolno dokonywać sprzedaży walut zagranicznych i dewiz osobom fizycznym i prawnym wyłącznie dla celów następujących:

- a) na pokrycie zobowiązań zagranicznych, wynikających z legalnego przywozu towarów; dowody, na podstawie których waluta zostanie sprzedana, winny być w oryginale złożone bankowi; w razie potrzeby oryginalne dowody mogą być przez bank z powrotem wydane pod warunkiem zaopatrzenia oryginału adnotacją, wskazującą sumę sprzedanej waluty oraz pod warunkiem zachowania przez bank uwierzytelnionego odpisu tych dokumentów;
- b) na zapłatę zaliczek za legalnie sprowadzone z zagranicy towary;
- c) na pokrycie kosztów ekspedycji i transportu towarów, oraz dla uiszczanego urzędowi celnyemu zagranicznym;
- d) na spłatę długów zagranicznych powstałych z przyczyn gospodarczo uzasadnionych; w szczególności długów wynikających z czynności handlowych;
- e) na zapłatę premii asekuracyjnych zagranicą, o ile wynikają one z legalnych umów asekuracyjnych reasekuracyjnych;
- f) na koszt podróży do równowartości 1 000 fr. szwajc. jednorazowo na osobę, za specjalną adnotacją na paszporcie zagranicznym; w razie wyjazdu na obszar W. M. Gdańska — nie wyżej równowartości 250 fr. szwajc. jednorazowo zadnotacją na dowodzie osobistym; w ostatnim wypadku ogólna suma walut kupionych w ciągu miesiąca nie może przenosić sumy 1 000 fr. szwajc.;
- g) na koszt utrzymania zagranicą, o ile pobyt tam jest usprawiedliwiony, do równowartości 1 000 fr. szwajc. miesięcznie na rodzinę;

h) na utrzymanie zagranicą biur przedsiębiorstw krajowych, o ile nie mogą chwilowo utrzymać się z własnych funduszków;

i) na wszelkie inne cele gospodarcze uzasadnione, o ile suma nie przewyższa równowartości 1000 fr. szwajc.

Dla sum wyższych wymagane jest uzyskanie uprzedniego zezwolenia Ministra Skarbu, względnie organów przezeń wyznaczonych.

Postanowienia powyższe nie dotyczą obrotu dewizami i walutami zagranicznymi między bankami dewizowymi.

Udzielanie kredytów zabezpieczonych walutami zagranicznymi jest niedozwolone. W wyjątkowych wypadkach może Minister Skarbu udzielać bankom dewizowym zezwolenia na takie operacje.

§ 5.

Osobom fizycznym i prawnym nie posiadającym praw banków względnie komisjonerów dewizowych wolno nabywać w kraju potrzebne im sumy w walutach zagranicznych jedynie w bankach dewizowych. Pozbywać posiadane waluty zagraniczne i dewizy mogą te osoby w kraju tylko w bankach dewizowych lub u komisjonerów dewizowych.

Nabywca sum w walutach zagranicznych obowiązany jest na każde żądanie Ministra Skarbu, lub wyznaczonych do tego organów przedstawić dla kontroli wszystkie dowody, na zasadzie których sumy powyższe zostały przez niego w banku dewizowym uzyskane.

§ 6.

Zawieranie umów obustronnie zobowiązujących (bilateralnych) w walucie zagranicznej między obywatelami polskimi, osiadłymi w kraju, jest zabronione.

Pod pojęcie obywatela polskiego należy podciągnąć w tym wypadku także osoby prawne oraz spółki mające siedzibę w kraju.

§ 7.

Wywóz za granicę walut zagranicznych i dewiz dozwolony jest bez uzyskania specjalnego zezwolenia do wysokości 1000 fr. szwajc. lub równowartości w innych walutach. Dla wywozu sum do wysokości 3000 fr. szwajc. lub równowartości w innych walutach, wymagane jest zezwolenie Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej lub jednego z jej oddziałów. Zezwolenie na wywóz sum wyższych udziela Minister Skarbu lub wyznaczone przez niego organy.

§ 8.

Wywóz za granicę marek polskich względnie niemieckich w gotówiznie, w czekach i przekazach, oraz wszelkich pisemnych zo-

bowiązań, opiewających na marki polskie lub niemieckie, dozwolony jest bez specjalnego zezwolenia do wysokości 1 miliona marek polskich względnie niemieckich.

Kwota ta może być podwyższana lub zniżana, w miarę wzrostu względnie obniżenia zarobków, rozporządzeniem Wojewody Śląskiego, ogłoszonem w „Gazecie Urzędowej Województwa Śląskiego“.

Pozwoleń na wywóz kwot wyższych niż te, które są oznaczone w ustępie pierwszym, względnie zostaną ogłoszone w sposób przewidziany w ustępie drugim niniejszego artykułu, udziela Minister Skarbu względnie organy przez niego wyznaczone.

Do osób wyjeżdżających za granicę na podstawie paszportu stosują się co do wywozu marek niemieckich postanowienia analogiczne jak do wywozu walut zagranicznych (§ 7).

§ 9.

Wywóz zagranicę papierów procentowych i dywidendowych oraz sprzedaż ich i zastaw osobom fizycznym i prawnym mającym miejsce zamieszkania względnie siedzibę zagranicą, wymaga zezwolenia Ministra Skarbu lub wyznaczonych przezeń organów. Zezwolenie takie może być udzielone również generalnie odnośnie do pewnego gatunku papierów, względnie pewnej instytucji.

§ 10.

Sprzedaż zagranicę wypłat opiewających na marki polskie lub na marki niemieckie, a płatnych na obszarze górnośląskiej części Województwa Śląskiego dozwolona jest tylko bankom dewizowym, które zobowiązane są o dokonaniu każdej transakcji zawiadomić Ministerstwo Skarbu względnie organy przezeń wyznaczone.

Postanowienia niniejszego paragrafu nie dotyczą dyskontowania zagranicą weksli, opiewających na marki polskie lub niemieckie.

§ 11.

Dokonywanie wpłat w markach polskich na rachunki należących do osób fizycznych i prawnych, mających miejsce zamieszkania względnie siedzibę zagranicą z polecenia osób fizycznych i prawnych mających miejsce zamieszkania względnie siedzibę w Polsce, jak również przelewów sum w markach polskich z rachunków krajowych na rachunki zagraniczne, może być uskuteczniane tylko w bankach dewizowych i winno być uzasadnione transakcjami z zagranicą, wyszczególnionymi w punktach a), b), c), d), e), g), h) art. 4.

To samo odnosi się do wpłat względnie przelewów rachunkowych w markach niemieckich na rachunki zagraniczne z polecenia i na rachunek osób osiadłych na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej z wyjątkiem wpłat na rachunki osób osiadłych w Niemczech z polecenia i na rachunek osób fizycznych i prawnych mających miejsce zamieszkania względnie siedzibę na obszarze górnośląskiej części Województwa Śląskiego (§ 12).

§ 12.

Wykonywanie zleceń osób fizycznych i prawnych, mających miejsce zamieszkania względnie siedzibę na górnośląskiej części Województwa Śląskiego, dotyczących wywozu, względnie przekazywania do Niemiec sum w markach niemieckich, dozwolone jest tylko bankom dewizowym. To samo dotyczy wpłat względnie przelewów rachunkowych w markach niemieckich na rachunki osób fizycznych i prawnych, mających miejsce zamieszkania, względnie siedzibę w Niemczech z polecenia i na rachunek osób osiadłych na górnośląskiej części Województwa Śląskiego. W razie gdy przewożona, przekazywana względnie wpłacana na rachunek suma przewyższa kwotę, przewidzianą w § 8, dający zlecenie, winien złożyć w banku dewizowym oświadczenie według załączonego wzoru w dwóch, przy przesyłce lub przewozie marek niemieckich w trzech egzemplarzach. (Załącznik 1). Banki winny we wszystkich wypadkach jeden egzemplarz tej deklaracji w ciągu tygodnia przesłać do Urzędu Skarbowego, właściwego dla danego oddziału bankowego, zaś drugi egzemplarz względnie jego odpis winny przechowywać w ciągu lat trzech. Przy przesyłce lub przewozie marek niemieckich trzeci egzemplarz deklaracji winien być dołączony do deklaracji składanej przy wystawieniu pozwolenia na wywóz (§ 13). O ile zlecenie nie jest wykonane przez bank zlecenie przyjmujący, lecz jest przekazane innemu bankowi dewizowemu, deklaracja winna być wręczona bankowi zlecenie przyjmującemu, który postąpił w myśl poprzednich przepisów.

Przekazywanie sum w markach niemieckich do Niemiec w wykonaniu zleceń osób fizycznych lub prawnych, mających miejsce zamieszkania względnie siedzibę w innych częściach Państwa dozwolone jest bankom dewizowym tylko w warunkach przewidzianych w § 4. niniejszego rozporządzenia.

§ 13.

Wywóz zagranicę marek niemieckich oraz czeków, weksli i walorów, opiewających na marki niemieckie, dokonywane przez banki dewizowe, mające siedzibę na górnośląskiej części Województwa Śląskiego do oddziałów względnie central tych banków

położonych w Niemczech, dozwolony jest o ile suma wywożona przekracza jeden milion marek niemieckich względnie kwotę ustaloną w myśl ust. 2. § 8. za uzyskaniem pozwolenia na wywóz wydanego przez jeden z Oddziałów Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej na obszarze górnośląskiej części Województwa Śląskiego. Pozwolenia takie wydawane będą zawsze, o ile przedstawiona będzie deklaracja banku według załączonego wzoru w dwóch egzemplarzach. (Załącznik 2).

§ 14.

Wszelkie wypłaty gotówkowe dysponowane z zagranicy mogą być dokonywane jedynie w markach polskich. Wypłaty w walutach obcych dopuszczalne są jedynie za zezwoleniem Ministra Skarbu względnie organów przezeń wyznaczonych.

Wypłaty dysponowane z Niemiec mogą być dokonywane także w markach niemieckich.

§ 15.

Posiadanie rachunków w walutach obcych jest dozwolone jedynie w bankach dewizowych. Dokonywanie z tych rachunków wypłat w kraju może nastąpić tylko w markach polskich lub niemieckich po kursie dnia wypłaty.

Wypłaty z powyższych rachunków zagranicę mogą być dokonywane jedynie na warunkach przewidzianych w § 4. niniejszego rozporządzenia.

Postanowienia powyższe nie dotyczą rachunków w walutach zagranicznych, prowadzonych w Polskiej Krajowej Kasie Pożyczkowej.

§ 16.

Banki dewizowe i komisionerzy dewizowi winni w swej działalności ściśle stosować się do instrukcji, wydanych w ramach niniejszego rozporządzenia przez Ministra Skarbu, jak również prowadzić rejestry dokonanych transakcji walutami zagranicznymi i dewizami, tudzież obrotów na rachunkach zagranicznych wedle wzorów, ustalonych przez Ministra Skarbu. Instytucje te obowiązane są na każde żądanie Ministra Skarbu, względnie jego organów, dostarczać wszelkich danych i wyjaśnień, związanych z transakcjami walutowymi, jakoteż sprzedażą marek polskich zagranicą oraz przekazywaniem względnie przewozem marek niemieckich zagranicę. Wszystkie instytucje finansowe podlegają w zakresie spraw objętych niniejszem rozporządzeniem nadzorowi, wykonanemu przez organy, wyznaczone przez Ministra Skarbu.

§ 17.

Bank dewizowy, względnie komisjoner dewizowy, może być decyzją Ministra Skarbu pozbawiony całkowicie lub częściowo prawa dokonywania transakcji walutami zagranicznymi i dewizami.

§ 18.

Przepisy niniejszego rozporządzenia nie dotyczą wszelkich pieniędzy rosyjskich i ukraińskich oraz nie przewidują ograniczeń co do handlu zagranicznymi monetami kruszczowymi wewnątrz kraju.

Specjalne postanowienia odnoszące się do marek niemieckich, zawarte w §§ 8, 10, 11, 12, 13, 14 i 15 niniejszego rozporządzenia tracą moc obowiązującą z dniem 1. listopada 1923 r. Od dnia powyższego stosować się będą przy transakcjach, których przedmiotem jest marka niemiecka, postanowienia niniejszego rozporządzenia, dotyczące walut zagranicznych i dewiz.

§ 19.

Przekroczenie powyższych przepisów (niezależnie od skutków wskazanych w § 17), pociąga kary przewidziane w ustawie z dnia 2. marca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 25, poz. 154), zmienionej ustawą z dnia 23. czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 62, poz. 459).

§ 20.

Minister Skarbu może w uwzględnieniu specjalnych warunków udzielać zwolnień od ograniczeń przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu. Również może Minister Skarbu przekazać wyznaczonym przez siebie władzom i organom udzielanie powyższych zwolnień w poszczególnych wypadkach.

§ 21

Szczegółowe postanowienia dotyczące stosowania niniejszego rozporządzenia zawierać będą przepisy wykonawcze, wydane przez Ministra Skarbu.

§ 22.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie na obszarze górnośląskiej części Województwa Śląskiego w 10 dni po ogłoszeniu w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej, z wyjątkiem art. 16, który wchodzi w życie z dniem ogłoszenia niniejszego rozporządzenia.

Minister Skarbu: **Wł. Grabski**

Minister Sprawiedliwości: **St. Nowodworski**

Załącznik 2. do rozp. Min. Skarbu
w poroz. z Min. Sprawiedl. z dn. 23. VI.
1923 r. poz. 485.

Nr. porz.

Bank

. dnia 192 , r.

Do Oddziału Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej

w

Na zasadzie § 13 rozporządzenia Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości w przedmiocie regulowania obrotu dewizami i walutami zagranicznymi na obszarze górnośląskiej części Województwa Śląskiego (Dz. U. R. P. Nr. 63, poz. 485) prosimy o wydanie pozwolenia na wywóz sumy:

Mkp.

w gotówce (czekach, przekazach, wekslach).

Powyższa suma wywożona jest na nasz własny rachunek — na rachunek klienta naszego według załączonej deklaracji — do naszej Centrali (Oddziału) w (Niemcy).

(Podpis banku)

U w a g a: Słowa niepotrzebne należy wykreślić.

Na wywóz powyższej sumy zezwala się

. dnia 192 , r.

(Podpis Oddziału P. K. K. P.)

Pozwolenie niniejsze nie może być cedowane i ważnem jest w przeciągu 14-tu dni od daty wystawienia. Urząd Celny zwróci niniejsze pozwolenie po odebraniu go od wywoźącego temu Oddziałowi P. P. K. P., który je wystawił.

9.

Przekazywanie należności zagranicznych.

Warszawa, 2. 7. (Pat.) P. K. K. P. komunikuje: Czynności zastępcy przy przekazywaniu należności zagranicznych za wywóz towarów przewidziane rozporządzeniem min. skarbu z d. 21. czerwca b. r. Dz. U. P. Nr. 62, poz. 465, powierza się w porozumieniu Min. Skarbu następującym bankom:

- 1) Bankowi angielsko-polskiemu,
- 2) Bankowi cukrownictwa polskiego,
- 3) Bankowi dyskontowemu w Warszawie,
- 4) Bankowi francusko-polskiemu,
- 5) Bankowi francusko-belgijsko-polskiemu,
- 6) Bankowi handlowemu w Warszawie,
- 7) Bankowi handlowemu w Łodzi,
- 8) Bankowi handlowo-przemysłowemu w Łodzi,
- 9) Bankowi dla handlu i przemysłu w Warszawie,
- 10) Bankowi kredytowemu w Warszawie,
- 11) Bankowi Kwilecki, Potocki i Sp. w Poznaniu,
- 12) Bankowi Małopolskiemu,
- 13) Bankowi międzynarodowemu,
- 14) Bankowi Przemysłowców,
- 15) Bankowi polskiemu ziemstwa kredytowego,
- 16) Bankowi M. Stadthagen w Bydgoszczy,
- 17) Bankowi towarzystw współdzielczych,
- 18) Bankowi zachodniemu,
- 19) Bankowi zjednoczonych ziem polskich,
- 20) Bankowi Związku Ziemian w Warszawie,
- 21) Bankowi Związku Spółek Zarobkowych w Poznaniu,
- 22) Polskiemu Bankowi Handlowemu w Poznaniu,
- 23) Polskiemu Bankowi Krajowemu,
- 24) Polskiemu Bankowi Przemysłowemu,
- 25) Warszawskiemu Bankowi Zjednoczenia,
- 26) Ziemskiemu Bankowi Kredytowemu,
- 27) Domowi Bankowemu S. Nathansohn i Syn,
- 28) Domowi Bankowemu Szereszewskiego w Warszawie,
- 29) Bankowi Ziemiańskiemu,
- 30) Akcyjnemu Bankowi Związkowemu.

10.

Obwieszczenie

z dnia 3. lipca 1923 r.

**w przedmiocie przyznania niektórym przedsiębiorstwom bankowym
na górnośląskiej części Województwa Śląskiego praw banków
i komisjonerów dewizowych.**

Na podstawie rozporządzenia Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości z dnia 23-go czerwca 1923 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 63, poz. 485) zarządza się, co następuje:

§ 1.

Prawa banków dewizowych w myśl art. 2. rozporządzenia z 23. czerwca 1923 r. (Dz. Ust. Nr. 63, poz. 485) otrzymuje następujące przedsiębiorstwa bankowe, działające na obszarze górnośląskiej części Województwa Śląskiego:

- 1) Bank Francusko-Polski, oddział w Katowicach,
- 2) Bank Handlowy w Warszawie, oddział w Katowicach,
- 3) Bank Przemysłowców w Toruniu, oddział w Katowicach,
- 4) Bank Śląski w Katowicach,
- 5) Bank Związku Spółek Zarobkowych w Poznaniu, oddział w Katowicach,
- 6) Darmstädter und Nationalbank, oddział w Katowicach,
- 7) Deutsche Bank, Oddział w Katowicach,
- 8) Discontogesellschaft, Oddział w Katowicach,
- 9) Dresdner Bank, Oddział w Katowicach,
- 10) Górnośląski Bank Handlowy w Katowicach,
- 11) Polski Bank Handlowy w Poznaniu, Oddz. w Katowicach,
- 12) Polski Bank Krajowy, Oddział w Katowicach,
- 13) Śląski Bank Przemysłowy w Bielsku, Oddział w Katowicach,

§ 2.

Prawa komisjonerów dewizowych (§ 3. rozporządzenia z 23. czerwca 1923 r.) przyznane zostają wszystkim Oddziałom banków wymienionych w § 1. niniejszego obwieszczenia, działającym na obszarze górnośląskiej części Województwa Śląskiego. Również otrzymują prawa komisjonerów dewizowych Oddziały banków, posiadających prawa dewizowe w reszcie Polski, a działające na obszarze górnośląskiej części Województwa Śląskiego.

§ 3.

Innym przedsiębiorstwom bankowym przyznawane być mogą prawa komisjonerów dewizowych według uznania Ministra Skarbu na indywidualne prośby przez przedsiębiorstwa te wnoszone.

§ 4.

Działające na obszarze górnośląskiej części Województwa Śląskiego Oddziały następujących banków:

- 1) Bank Przemysłowców w Poznaniu,
- 2) Deutsche Bank,
- 3) Discontogesellschaft,
- 4) Dresdner Bank,
- 5) Darmstädter und Nationalbank,
- 6) Polskiego Banku Handlowego w Poznaniu,

otrzymują prawa, wynikające z §§ 12 i 13 rozporządzenia z dnia 23. czerwca 1923 r. (Dz. Ust. Nr. 63, poz. 485), jakkolwiekby nie posiadały praw banków dewizowych.

§ 5.

Obwieszczenie niniejsze obowiązuje od dnia wejścia w życie rozporządzenia Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości z dnia 23-go czerwca 1923 r. (Dz. Ust. Nr. 63, poz. 485).

Minister Skarbu: (—) **H. Linde.**

(Monitor Polski Nr. 151 z 7. VII. 23.)

Rozdział III.

Waluta na Górnym Śląsku na podstawie Konwencji Genewskiej.

Patrz: Zbiór praw (dodatek Nr. 7 do Gaz. Urz. str. 1—20.)

1.

(Dz. Ust. R. P. Nr. 27; poz. 159 z 14. marca 1923).

Na mocy art. 44. Konstytucji ogłaszam następującą ustawę:

Ustawa

z dnia 9 marca 1923 r.

w przedmiocie stosowania kar za przekroczenia przepisów, wydanych na podstawie art. 307 § 4. polsko-niemieckiej konwencji górnośląskiej.

Art. 1.

Kto wbrew przepisom, wydanym przez Ministra Skarbu w wykonywaniu art. 307 konwencji polsko-niemieckiej, dotyczącej Górnego Śląska, podpisanej w Genewie dnia 15. maja 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 370), odmawia przyjęcia zapłaty w markach polskich, podlega karze więzienia do 6 miesięcy i grzywnie do 100.000.000 marek polskich.

Art. 2.

Tej samej karze podlega ten, kto przy zapłacie zobowiązań czyni przyjęcie marek polskich zawisłem od kursu, który w sposób dla płaćącego niekorzystny różni się od kursu urzędowego, ogłoszonego w sposób, przewidziany w art. 307 § 4 ust. 2. powołanej konwencji.

Art. 3.

Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Skarbu i Ministrowi Sprawiedliwości.

Art. 4.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie na obszarze górnośląskiej części Województwa Śląskiego z dniem jej ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: **S. Wojciechowski.**

Prezes Rady Ministrów: **W. Sikorski.**

Minister Skarbu: **W. Grabski.**

Minister Sprawiedliwości: **W. Makowski.**

Rozdział IV.

Polska Krajowa Kasa Pożyczkowa.

1.

(Dz. U. R. P. Nr. 38; poz. 251 z 12. IV. 23.)

Na mocy art. 44. Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

Ustawa

z dnia 24. marca 1923 r.

**o kredycie Skarbu Państwa w Polskiej Krajowej Kasie
Pożyczkowej.**

Art. 1.

Upoważnia się Ministra Skarbu do zaciągnięcia na pokrycie niedoboru budżetowego dalszej pożyczki w Polskiej Krajowej Kasie Pożyczkowej do wysokości 1.800.000.000.000 marek polskich, łącz-

nie z kwotą 370.000.000.000 marek polskich, ustaloną w art. 1. ustawy z dnia 25. września 1922 r. (Dz. U. R. P. z 1922 r. Nr. 84, poz. 748).

Art. 2.

Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Skarbu.

Art. 3.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: **S. Wojciechowski.**

Prezes Rady Ministrów: **W. Sikorski.**

Minister Skarbu: **W. Grabski.**

2.

(Dz. U. R. P. Nr. 38; poz. 252 z 12. IV. 23.)

Na mocy art. 44. Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

Ustawa

z dnia 24. marca 1923 r.

o dalszej emisji biletów Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej.

Art. 1.

Upoważnia się Polską Krajową Kasę Pożyczkową do doprowadzenia stanu emisji jej biletów, prócz biletów, emitowanych na zasadzie art. 2. ustawy z dnia 26. marca 1920 r. (Dz. U. R. P. z 1920 r. Nr. 31, poz. 179) do kwoty marek polskich 1.400.000.000.000 łącznie z sumą 350.000.000.000 mkp., ustaloną w art. 1. ustawy z dnia 25. września 1922 r. (Dz. U. R. P. z 1922 r. Nr. 84, poz. 749).

Art. 2.

Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Skarbu.

Art. 3.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: **S. Wojciechowski.**

Prezes Rady Ministrów: **W. Sikorski.**

Minister Skarbu: **W. Grabski.**

Rozdział V.

Poznańskie Ziemstwo Kredytowe.

1.

(Dz. U. R. P. Nr. 38; poz. 254 z 12. IV. 23.)

Rozporządzenie

RADY MINISTRÓW

z dnia 22. marca 1923 r.

w przedmiocie zmiany statutu Poznańskiego Ziemstwa Kredytowego i Banku Poznańskiego Ziemstwa Kredytowego.

Na podstawie art. 14. ustawy z dnia 23. czerwca 1921 r. o wprowadzeniu dekrétów, ustaw sejmowych i rozporządzeń Rządu oraz dalszem uzgodnieniu ustawodawstwa na obszarze b. dzielnicy pruskiej (Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. 511) zarządza się co następuje:

§ 1.

Zatwierdza się uchwalone na walnem zebraniu Poznańskiego Ziemstwa Kredytowego w dniu 31. października 1922 r.:

- 1) dodatek do statutu Poznańskiego Ziemstwa Kredytowego z dnia 8. czerwca 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 57, poz. 519),
- 2) XIII. dodatek do statutu „Posener Landschaft“ z dnia 13. maja 1857 roku, do II. regulaminu z dnia 5. listopada 1866 roku, do III. regulaminu z dnia 4. maja 1885 roku, do IV. regulaminu z dnia 1. czerwca 1895 r., do nowego statutu z dnia 4. sierpnia 1896 r., do V. regulaminu z dnia 31. grudnia 1900 r., do statutu dotyczącego zastąpienia wszystkich systemów listów zastawnych Poznańskiego Ziemstwa Kredytowego b. Posener Landschaft przez wspólny Komitet i wspólne walne zebranie z dnia 24. lutego 1902 r., do statutu z dnia 3. czerwca 1913 r., do XII. dodatku z dnia 8. czerwca 1922 r.,
- 3) I. dodatek do regulaminu szacunkowego Poznańskiego Ziemstwa Kredytowego z dnia 8. czerwca 1922 r.,
- 4) I. dodatek do statutu Banku Poznańskiego Ziemstwa Kredytowego z dnia 8. czerwca 1922 roku.

§ 2.

Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Skarbu.

§ 3.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: **W. Sikorski.**

Minister Skarbu: **W. Grabski.**

Załącznik do rozporz. Rady Min.
z dnia 22. marca 1923 r., poz. 254.

I. DODATEK:

**do statutu Poznańskiego Ziemstwa Kredytowego
z dnia 8. czerwca 1922 r.**

(Dz. U. R. P. Nr. 57, poz. 519).

§ 6 A uzupełnia się jak poniżej:

„Na czas od dnia 1. stycznia 1923 r. do dnia 31. grudnia 1923 zawiesza się wszelkie wypowiedzenia i spłaty pożyczek“.

§ 7. uzupełnia się jak poniżej:

„Na czas od dnia 1. stycznia 1923 r. do dnia 31. grudnia 1923 r. zawiesza się wszelkie dobrowolne wypowiedzenia i spłaty pożyczek“.

Po § 14 następuje nowy § 14 a):

„Za rok 1922 pobiera się poza wszelkimi opłatami § 14 jednorazową składkę administracyjną w kwocie 10% pożyczki“.

§ 17 otrzymuje brzmienie następujące:

„Dłużnik jest zobowiązany płacić 10% zwłoki od zaległych procentów za czas od dnia płatności do dnia zapłaty, najmniej jednakże 5 fenigów od każdych trzech zaległych marek“.

§ 36. uzupełnia się jak poniżej:

„Przepisy specjalne, wydane na rok 1923 w §§ 6. i 7., odnoszą się także do przepisów § 36“.

§§ 40—49 uchyla się.

§§ 66—72:

„Nazwę „walne zebranie“ zmienia się na „sejmik ziemstwa“ a nazwę „członek walnego zebrania“ na „delegat na sejmik“.

XIII. DODATEK

do statutu „Posener Landschaft“ z dnia 13. maja 1857 r. do II. regulaminu z dnia 5. listopada 1866 r., do II. regulaminu z dnia 4. maja 1885 r., do IV. regulaminu z dnia 1. czerwca 1895 r., do nowego statutu z dnia 4. sierpnia 1896 r., do V. regulaminu z dnia 31. grudnia 1900 r., do statutu dotyczącego zastąpienia wszystkich systemów listów zastawnych Poznańskiego Ziemstwa Kredytowego (b. Posener Landschaft) przez wspólny Komitet i wspólne Walne Zebranie z dnia 24. lutego 1902 r. do statutu z dnia 3. czerwca 1913 r. i do XII. dodatku z dnia 8. czerwca 1922 r.

„Dla wszystkich dawniejszych statutów landszaftowych dotyczących systemów 4%-owych (starych) $3\frac{1}{2}\%$ bez litery, $3\frac{1}{2}\%$ z literą C, 3%-owych z literą A i B i 4%-owych z literą D i E, obowiązują następujące zmiany statutowe:

- I. Na czas od dnia 1. stycznia 1923 r. do dnia 31. grudnia 1923 r. zawiesza się wszelkie dobrowolne wypowiedzenia, dobrowolne spłaty i dobrowolne amortyzacje pożyczek.
- II. Za rok 1922 pobiera się poza wszelkimi opłatami jednorazową składkę administracyjną w kwocie 10% pożyczki.
- III. Dłużnik jest zobowiązany płacić 10% zwłoki od zaległych procentów za czas od dnia płatności do dnia zapłaty, najmniej jednakże 5 fenigów od każdego trzech zaległych marek.
- IV. Znosi się zużycie opłat amortyzacyjnych na zapłacenie premii ubezpieczenia na życie.
- V. Nazwę „Generalversammlung“ zmienia się na „Sejmik Ziemstwa“ a nazwę „Mitglied der Generalversammlung“ na „delegata na Sejmik“.

I. DODATEK:

do regulaminu szacunkowego Poznańskiego Ziemstwa Kredytowego
z dnia 8. czerwca 1922 r.

(Dz. U. R. P. Nr. 57, poz. 519).

§ 15 otrzyma brzmienie następujące:

„Z ogólnej wartości szacunkowej potrąca się wreszcie 20-krotną kwotę wartości rocznej ciężarów patronackich i opłat meljoracyjnych.

- 1) Ciężary patronackie oblicza się od szacunku według norm przedwojennych, wymaga się jednakowoż zabezpiecze-

nie przypadającej na Patrona części kościoła, budynków kościelnych i proboszczowskich w odpowiedniej do stosunków wysokości według uznania Dyrekcji.

- 2) Opłaty melioracyjne odlicza się nadal według norm przedwojennych“.

I. DODATEK:

do statutu Banku Poznańskiego Ziemstwa Kredytowego

z dnia 8 .czerwca 1922 r.

(Dz. U. R. P. Nr. 57, poz. 519).

§ 11 otrzymuje brzmienie następujące:

„Rada Nadzorcza składa się z wszystkich członków Dyrekcji Ziemstwa i z tyluż członków Ziemstwa, wybranych przez Komitet na przeciąg trzech lat. Rada Nadzorcza wybiera przewodniczącego i sekretarza oraz i zastępców. W razie równości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego zebrania.

Rada Nadzorcza nadzoruje i kieruje administracją i prowadzeniem interesów Banku, ustala zasady gospodarcze, ustanawia urzędników i ich pobory.

Do prawomocności uchwał potrzebna jest obecność 6 członków“.

Spis.

Strona

Rozdział I:

6% złote bony skarbowe i ustalenie ceny emisyjnej.

1. Rozporządzenie Ministra Skarbu z 15. maja 1923 r. o wypuszczeniu Serji I C 6% złotych bonów skarbowych	3
2. Obwieszczenie Ministra Skarbu z 30. kwietnia 1923 r. w przedmiocie ustalenia ceny emisyjnej 6% złotych bonów skarbowych Serji I A i I B	4
3. Obwieszczenie Ministra Skarbu z 15. maja 1923 r. w przedmiocie ustalenia ceny emisyjnej 6% złotych bonów skarbowych Serji I C	5
4. Obwieszczenie Ministra Skarbu z 30. maja 1923 r. w przedmiocie ustalenia ceny emisyjnej 6% złotych bonów skarbowych Serji I A, I B i I C	5
5. Obwieszczenie Ministra Skarbu z 6. czerwca 1923 r. w przedmiocie ustalenia ceny emisyjnej 6% złotych bonów skarbowych Serji I A, I B i I C	6
6. Obwieszczenie Ministra Skarbu z 8. czerwca 1923 r. w przedmiocie ustalenia ceny emisyjnej 6% złotych bonów skarbowych Serji I A, I B i I C	6
7. Obwieszczenie Ministra Skarbu z 9. czerwca 1923 r. w przedmiocie ustalenia ceny emisyjnej 6% złotych bonów skarbowych Serji I A, I B i I C	7
8. Rozporządzenie Min. Skarbu z 12. czerwca 1923 o powiększeniu sumy emisji Serji I A, oraz o wypuszczeniu Serji I D 6% złotych bonów skarbowych	7
9. Obwieszczenie Ministra Skarbu z 14. czerwca 1923 w przedmiocie ustalenia ceny emisyjnej 6% złotych bonów skarbowych Serji I A, I B, I C i I D	9
10. Obwieszczenie Min. Skarbu z 15. czerwca 1923 w przedmiocie ustalenia ceny emisyjnej 6% złotych bonów skarbowych Serji I A, I B, I C i I D	9
11. Obwieszczenie Min. Skarbu z 16. czerwca 1923 w przedmiocie ustalenia ceny emisyjnej 6% złotych bonów skarbowych Serji I A, I B, I C i I D	10
12. Obwieszczenie Min. Skarbu z 18. czerwca 1923 w przedmiocie ustalenia ceny emisyjnej 6% złotych bonów skarbowych Serji I A, I B, I C i I D	10
13. Obwieszczenie Min. Skarbu z 29. czerwca 1923 w przedmiocie ustalenia ceny emisyjnej 6% złotych bonów skarbowych Serji I A, I B, I C i I D	11
14. Rozporządzenie Ministra Skarbu z 4. maja 1923 r. o przyjmowaniu 6% złotych bonów skarbowych jako kaucji i wadków	11
15. Rozporządzenie Ministra Skarbu z 5. maja 1923 r. w przedmiocie zaliczenia biletów skarbowych wypuszczonych na mocy ustawy z 30. kwietnia 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 218) oraz 6% złotych bonów skarbowych, wypuszczanych na mocy ustawy z 22. marca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 215), do tytułów na okaziciela nie podlegających działaniu ustawy z 26. lipca 1919 r. o utraconych tytułach na okaziciela (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 406)	12
16. Rozporządzenie Ministra Poczty i Telegrafów z 26. maja 1923 r. w przedmiocie przyjmowania przez urzędy pocztowe wkładów oszczędnościowych Pocztovej Kasy Oszczędności opiewających na walutę złotą	12

Rozdział II:

Obrót pieniężny z krajami zagranicznymi oraz obrót obcemi walutami.

1. Obwieszczenie Min. Skarbu z 25. maja 1923 w przedmiocie uprawnienia banków do transakcji walutami i dewizami zagranicznymi 14
2. Ustawa z 23. czerwca 1923 r. zmieniająca niektóre przepisy ustawy z 2. marca 1923 r. w przedmiocie udzielenia Ministrowi Skarbu upoważnienia do regulowania w drodze rozporządzeń obrotu pieniężnego z krajami zagranicznymi oraz obrotu obcemi walutami (Dz. U. R. P. Nr. 25, poz. 154) 15
3. Rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu oraz Sprawiedliwości z 21. czerwca 1923 r. o wprowadzeniu przysuzu inkasowania należności zagranicznych za wywiezione towary za pośrednictwem Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej 16
4. Instrukcja do rozporządzenia Ministra Skarbu z 21. czerwca 1923 17
5. Instrukcja manipulacyjna 19
6. Okólnik Nr. 3. 21
7. Komunikat Ministra Skarbu 22
8. Rozporządzenie Ministra Skarbu z 23. czerwca 1923 r. 23
9. Przekazywanie należności zagranicznych 31
10. Obwieszczenie Min. Skarbu z 3. lipca 1923 r. w przedmiocie przyznania niektórym przedsiębiorstwom bankowym na górnośląskiej części Wojew. Śląskiego prawo banków i komisjonerów dewizowych 32

Rozdział III:

Waluta na Górnym Śląsku.

1. Ustawa z 9. marca 1923 r. w przedmiocie stosowania kar za przekroczenia przepisów wydanych na podstawie art. 307 § 4. polsko-niemieckiej konwencji genewskiej 34

Rozdział IV:

Polska Krajowa Kasa Pożyczkowa.

1. Ustawa z 24. marca 1923 r. o kredycie Skarbu Państwa w Polskiej Krajowej Kasie Pożyczkowej 35
2. Ustawa z 24. marca 1923 r. o dalszej emisji biletów Polskiej Kraj. Kasy P. 36

Rozdział V:

Poznańskie Ziemstwo Kredytowe.

1. Rozporządzenie Rady Ministrów z 22. marca 1923 r. w przedmiocie zmiany statutu Poznańskiego Ziemstwa Kredytowego i Banku Poznańskiego Ziemstwa Kredytowego 37

Wydawnictwa

Redakcji „Gazety Urzędowej“:

A. „Zbiór praw“.

- I. **Zbiór praw konstytucyjnych i administracyjnych Województwa Śląskiego**; opracował: Dr. Włodzimierz Dąbrowski,
Tom I. str. 308; Nakładem Urzędu Wojewódzkiego 1922. Tłoczono w Drukarni Wojewódzkiej w Katowicach.
- II. **Zbiór praw konstytucyjnych i administracyjnych Województwa Śląskiego**; opracował Dr. Włodzimierz Dąbrowski,
Tom II. str. 371; Nakładem Urzędu Wojewódzkiego 1923. Tłoczono w Drukarni Wojewódzkiej w Katowicach.
- III. **Zbiór praw**; opracował dr. Włodzimierz Dąbrowski,
Tom III. str. 94; wydano jako „Dodatek Nr. 1“ do Gazety Urzędowej.
- IV. **Zbiór praw. Prawo skarbowe i podatkowe**: I. Uzupełnienie. **Ustawy walutowe (A)** zestawil dr. Włodz. Dąbrowski; wydano jako „Dodatek Nr. 7“ do Gazety Urzędowej.
- V. **Zbiór praw. Organizacja i kompetencja władz i urzędów**: I. uzupełnienie **Ustawy o języku urzędowym (A)** zestawil dr. Wł. Dąbrowski; wydano jako „Dodatek Nr. 8“ do Gazety Urzędowej.
- VI. **Zbiór praw. Ustawy wyznaniowe**; I. Uzupełnienie; zestawil dr. Wł. Dąbrowski; wydano jako „Dodatek Nr. 9“ do Gazety Urzędowej.
- VII. **Ustawy sanitarne**: I. Uzupełnienie. **Taksa aptekarska i lekarska (A)**, zestawil dr. Włodz. Dąbrowski; wydany jako „Dodatek Nr. 10“ do Gazety Urzęd.
- VIII. **Zbiór praw. Organizacja i kompetencja władz i urzędów**; II. Uzupełnienie. Zestawil Dr. Włodz. Dąbrowski; wydano jako „Dodatek Nr. 11“ do Gazety Urzędowej.

- IX. Zbiór praw: **Prawo skarbowe i podatkowe. II. Uzupełnienie. Postanowienie o patentach akcyzowych.** Zestawił Stanisław Bogdanowicz; wydano jako „Dodatek Nr. 12” do Gazety Urzędowej.
- X. Zbiór praw: **Sądownictwo administracyjne. I. Uzupełnienie.** Zestawił Dr. Włodzimierz Dąbrowski; wydano jako „Dodatek Nr. 13” do Gaz. Urzędowej.
- XI. Zbiór praw: **Ustawy handlowe i przemysłowe. I. Uzupełnienie;** zestawił Dr. Włodzim. Dąbrowski; wydano jako „Dodatek Nr. 14” do Gaz. Urzędowej.
- XII. Zbiór praw: **Prawo urzędnicze. I. Uzupełnienie; (Uposażenie i diety) (A);** zestawił Dr. Włodzimierz Dąbrowski; wydano jako „Dodatek Nr. 15” do Gaz. Urzędowej.
- XIII. Zbiór praw. **Prawo skarbowe i podatkowe: III. Uzupełnienie. Ustawy walutowe (B)** zestawił dr. Wł. Dąbrowski; wydano jako „Dodatek Nr. 16” do Gazety Urzędowej.

B. Inne wydawnictwa.

- I. **Układ polsko-niemiecki w przedmiocie państwowej własności górniczej i hutniczej w polskiej części Górnego Śląska;** Wydano jako „Dodatek Nr. 2” do Gazety Urzędowej.
- II. **Ustawa o daninach komunalnych (Kommunalabgabengesetz) z 14. lipca 1893 z uwzględnieniem ustaw uzupełniających;** zestawił Dr. Wł. Dąbrowski; Wydano jako „Dodatek Nr. 3” do Gazety Urzędowej.
- III. **Ustawy o zwalczaniu lichwy wojennej obowiązujące w części cieszyńskiej Województwa Śląskiego;** zestawił Dr. Wł. Dąbrowski; Wydano jako „Dodatek Nr. 4” do Gazety Urzędowej.
- IV. **O budżecie. Część I. napisał dr. Michał Bielek.** Wyd. jako „Dodatek Nr. 5” do Gazety Urzędowej.
- V. **Ustawy o ochronie lokatorów obowiązujące w Województwie Śląskiem;** zestawił Dr. W. Dąbrowski; „Dodatek Nr. 6” do Gazety Urzędowej.

— Do nabycia: —

**W Administracji „Gazety Urzędowej Wojsk. Śląskiego”,
Katowice, ul. Szafranka.**